

— Господине, натоварени сме отъ нашия началникъ да ви съобщимъ, че сте обградени и че всъка съпротива е безсмислена. Свалете оръжието, разпръснете четата и никой не ще ви преследва! Енверъ бей ви дава честна офицерска дума!

— Азъ вѣрвамъ на думата на генерала Енверъ бей, но моля да му предадете, че ние сме тръгнали да диримъ свобода. . . Такава не можемъ да получимъ отъ турското правителство.

— Тази ли е последната ви дума?

— Чуйте думата на моитѣ четни-

ци, — отговори гордо младиятъ храбрецъ и се дръпна на страна.

— Ще мремъ! Ще мремъ! — отвърнаха четниците и тѣхниятъ викъ се отгласи въ висинитѣ на планината.

Офицеритѣ издигнаха отново бѣлото си знаме и се върнаха въ гората.

Една граната пропищѣ надъ главитѣ на четниците. Тѣ отговориха съ залпъ.

Но може ли да се опише бой между хиляди и десетина?! И все пакъ тѣзи десетина държаха турцитѣ на страна отъ славния върхъ седемъ часа. Тѣ редѣха. Падаха ранени и продължаваха да стрелятъ съ усмивка, докато бждатъ убити. Жегата бѣше нетърпима. Сухъ, горещъ вѣтъръ се бѣ поделѣ и помагаше на турцитѣ да свършатъ по-скоро страшното дѣло.

Изведнѣжъ четниците престанаха да стрелятъ. Тѣ бѣха свършили патронитѣ си.

— Чупете оръжието! — заповѣда войводата. — Всѣки да запази по една бомба за себе си!

Бѣха останали само седемъ жи-ви четници и тѣ бѣха потънали въ кръвъ отъ ранитѣ си. Оръжието бѣше счупено, групичката се събра около своя водачъ и започна да чака настѣпващитѣ турци.

— Ще имъ покажемъ какъ се мре! — усмихна се Петко Койчевъ.